

KULTUR

REDIGERET AF KLAUS SIVEBÆK

OVERBLIK

Suba, violin og klaver

KLASSISK: Til daglig sidder Carl Boye Hansen på bageste række i Odense Symfoniorkester, for det er der messingblæserne hører til. Men søndag kl. 11 er han helt i front, når han akkompagnerer af pianisten Anne Mette Stæhr spiller Vagn Holmboes "Sonate for tuba og klaver". Også to af orkestrets øvrige musikere, violinisterne Gitana Balaban og Valeria Stadnicki, medvirker ved koncerten i Carl Nielsen Museet, som endvidere byder på værker af Paganini og Beethoven. (kry)

Dorthe sære hjerte

TEATER: "Dorthe hjerter" er børneteater for de to- til femårige. Det er Det Lille Turneteater, der opfører forestillingen, som i 2005 fik en Reumert for "Bedste børneteaterforestilling". Stykket handler om pigen Dorthe, der har et mærkeligt hjerte. Når man kigger på Dorthe, kan man se, hvordan hun har det inderst inde - man kan se hendes følelser og drømme. Historien om Dorthe bliver fortalt gennem sang, musik og ord. "Dorthe hjerter" spilles på Baggård-Teatret i Svendborg søndag kl. 14. (kry)

Beethovens korsymfoni og Stravinskys klassiske lys

SYMFONIKONCERT
Odense Symfoniorkester
★★★★★

Kontrasterne mødes på denne indholdsrige koncert, som præsenterede to hovedværker. Beethovens niende og sidste symfoni, hans enorme orkestrale bedrift, som munder ud i den monstrose kantate over Fr. Schillers "Ode an die Freude", overfor Stravinskys rene og skinnende balletmusik "Apollon musagète", som betyder "Musernes anfører".

Handlingen er enkel: Guden Apollon fødes, møder tre af de ni musen i karakteristiske danse og fører dem til slut op på Olympen. Musikken er klassisk klar og vidunderligt krystallinsk instrumenteret; opstillingen af orkesteret satte de individuelle stemmer i perspektiv, og Paul Manns styring af rytme og dynamik lod det billedrige balletpartitur fremstå uhyre plastisk, stramt og nøgternt, men en forunderlig varme af-rundede den samlede klangfyldte i det store tutti.

En præstation, der sine steder fik præg af det sublime. Opførelsen af Beethovens niende havde ikke nogen dybtfølde, filosofiske undertoner. Paul Mann lod musikken fremstå udadvendt, konstant, solidt opbygget, og på det plan var de to første satsers effektive og flotte. Orkesterklangen havde kant, som man siger, og trak til tider Beethovens instrumentation kraftigt op, så klangen blev pågående grel og hård. Også i tredje sats, Adagioen, var der nogen klanglig uenighed blandt træ-

blæserne, men tempoet i forbindelse af de to temaer og i de flydende variationer gav satsen et poetisk strømmende forløb.

Der var symfonien igennem flere steder, hvor man savnede præcision i orkesterspillet. I finalen var der uenighed om tempoet. Recitativet i orkesterintroductionen var svært at få på ret køl; også samarbejdet mellem vokallister og træblæser var ude af trit - var der for lang afstand fra sangerne på balkonen ned til dirigenten?

Men takket være en formidabel stærk vokalkvartet og et fantastisk Radiokor kom den store finale i hus, med flere gode øjeblikke. De fire solisters stemmer var i fornem balance, og koret klang frit og uanstrengt. Musikken fik flere betagende øjeblikke.

Men hvorfor sang solisterne ikke med i finalens jubel? Der stod de tavse, mens alle andre var i fuld vigør!

OM KONCERTEN

Igor Stravinsky: Apollon Musagète og Ludwig van Beethoven: Symfoni nr 9, d-mol
Solister: Ann Petersen, soprano, Kristina Wahlin, mezzo, Michael Kristensen, tenor og Lars Fossler, baryton
DR Radiokoret (indstudering: Søren K. Hansen)
Odense Symfoniorkester
Dirigent: Paul Mann
Carl Nielsen Salen, Odense Koncerthus, torsdag

AF OLE LAURITZEN
kultur@fyens.dk

”Tag fat i livet for pokker! Vi har jo kun det ene. Hvorfor fylde det med angst? Hvorfor stille på tom mave og grøn te og alt det andet møg. Jeg elsker rødvin”.

Bodil Udsen, skuespillerinde, som døde forleden.

Figurines er tæt på statuetter

Næsten fejlfrit arbejde af Hjelm & Co

KONCERT
Figurines
★★★★★

Det er god stil, når forsangeren render rundt blandt publikum med sin guitar, sætliste og en øl umiddelbart før en koncert. Det er god stil, når utallige øvetimer resulterer i en - næsten - knivskarp ener-

giudledning på scenen.

Og så er det rigtig god stil, når musikere ikke har hørt om stjernerattituder, men lader talenet vise, at de altså er så gode, som de kloge går og postulerer.

Alle tre ting gjorde sig gældende ved Figurines' koncert på Internationalt Hus - og koncerten var derfor som helhed - ja - rigtig god stil.

Forsanger Christian Hjelm beskrev fornyligt Figurines' karrierplaner som et doventyr, der stille og rolig, men dog stædigt, kravler opad i et

træ. Det doventyr var så sandelig skudt, dødt og begravet i torsdags.

Fra scenekanten dirigerede Christian Hjelm tropperne. Hele tiden observerende, energifyldt og i kontakt med publikum.

Generalen tog et slag i kampens hede, men konstaterede blot tørrt: "Jeg blev ramt af en tamburin - det var fedt."

Tagskader

De første strejf på strengene og strofer kanaliseret ud i PA-anlægget nærmest bed i In-

ternationalt Hus' lave loft, og det er ikke ment positivt.

Det bevirkede, at Christian Hjelm karismatiske stemme overstyrede - ret ubehageligt. Kæmpe tak til lydgruppen for hurtigt at få løst det lille problem.

Den nærmest majestætiske og rokokoaftige "Childhood Verse" blev fulgt godt til dørs af alle fem på scenen, der med fremskudte brystkasser og oploftede hager vimsede rundt, så selv folk fra 1700-tallet ville føle sig hjemme.

Selv om langt størstedele-

len af koncerten lå i opskruet tempo, er det værd at fremhæve de stille stunder.

"The Air We Breathe" var helt igennem en fornøjelse. Det pæne Beach Boys-inspirerede korarrangement sad næsten i skabet. Et eller andet holdt døren på klem, Christian Hjelm sang den hjem, så alt det andet for min skyld godt kan glemmes.

Jeg må tage hatten af og konstatere, at Figurines er blevet et rigtig godt liveband.

Christian Hjelm er måske frontfiguren, men hele ban-

det kommer til sin ret. Det kombineret med deres originale materiale gør, at der må være noget rigtigt stort på vej fra de her fem drenge.

OM KONCERTEN

Internationalt Hus, Odense, torsdag; Figurines.

AF KLAUS KNAKKEGAARD
klkn@fyens.dk

Countryrock-musikeren Neil Young under koncerten i Falconér Salen i København torsdag aften. Koncerten bestod af et indledende akustisk sæt og et elektrisk med musikere fra bl.a. Neil Youngs gamle backingband Crazy Horse.

FOTO: FINN FRANDESEN/POLFO

Rodebutik med magiske varer

Neil Young bød på et akustisk og et elektrisk sæt, der hver havde berusende fordele og enkelte svagheder

KONCERT
Neil Young
★★★★★

Scenen minder mest af alt om et overskudslager for gamle instrumenter eller et mystisk galleri med halværdige malerier og enorme lærreder flydende overalt. Det virker lidt uoverskueligt, lige indtil Neil Young akkompagneret af stående bifald entrer scenen og sætter sig tilrette på en skammel omkring et af seks akustiske guitarer i en halvcirkel. Jeg har aldrig nogensinde oplevet en kunstner modtage så

massiv en velkomstjubel, og det skulle det vise sig, at hylden kun tiltog i styrke undervejs.

Idéen med at dele koncerten op i en akustisk og elektrisk del er genial. Det gør det lettere at opleve hver "genre" for sig, uden at skulle omstille sig alt for meget. I første halvdel betyder det, at canadieren geniale tekster får al den plads, de fortjener.

Numre, som jeg ikke tidligere har næret den helt store kærlighed til, folder sig ud og gør sig uanerkendt elskbare. En af dem er "Sad Movies", der aldrig er udkommet på regulær plade, hvor han i slutlinjen funderer over, hvorfor man/han/vi nogensinde kom. I forbindelse med denne koncert kan der ikke være den store tvivl, folk var kommet for at se et af rockmusikens helt store ikoner, der nærmest jovialt trasker rundt på scenen mellem numrene.

NEIL YOUNG MED BAND

Sætliste:

Akustisk sæt:

1. From Hank to Hendrix
2. Ambulance Blues
3. Sad Movies
4. A Man Needs A Maid
5. Harvest
6. Journey Through The Past
7. Mellow My Mind
8. Love Art Blues
9. Don't Let It Bring You Down
10. Cowgirl In The Sand

Elektrisk sæt:

11. Mr. Soul
12. Dirty Old Man
13. Spirit Road
14. Down By The River
15. Hey, Hey, My, My (Into The Black)
16. Too Far Gone

Han leverer sine sange med så meget kropslig og vokal overbevisning, at den skyho-

17. Oh Lonesome Me
18. The Believer
19. Powderfinger
20. No Hidden Path

Ekstranummer:

21. Cinnamon Girl

Line-up:

Neil Young - vokal, ak. guitar, el. guitar, banjo, klaver, flygel, mundharpe, keyboard
Ben Keith - pedal steel-guitar, lapsteel, el-guitar, orgel
Rick "The Bass Player" Rosas - bas
Pegi Young - vokal, guitar, marimba
Anthony Crawford - ak. guitar, piano
Frank Molina - trommer

You Down" og "Cowgirl In The Sand", understreger det fornuftige i at rejse 36 timer i træk for at nå frem og afslutte sin vinterferie med manér og masser af den type sange, andre kunstnere søger at skrive gennem en hel karriere uden at formå det.

Sammensurium

"Down By The River" står som den stærkeste sang i anden afdeling, hvor udtrykket er langt mere eksplosivt og guitar-spillet langt mere manisk. Fanden tager ved Neil Young og tak for det. Jeg begiver mig ind i den form for rus, der normalt skal stofferstørkere end både velour og fløj til. Jeg vågner først op igen, da den sidste glohede solo ebber ud, og en 50-årig kvinde ved min side hyler som en ulv ved fuldmande.

"Hey Hey, My My" fortsætter hvor ovennævnte slap med vanvittigt meget power.

Det virker næsten naturstridigt at fire mænd tilsammen kan skabe en lydkulisse så forpustende og omfattende. Desværre falder intensiteten lidt på "The Believer", der lige præcis er lidt svær at tro på som én af meget få denne aften.

Selve finalen lever herligt op til hele setuppet. Et rodet, medrivende og særegent sammensurium, hvor alt på en eller anden ubeskrivelig måde smelter sammen og udgør selve essensen af rockmusik.

OM KONCERTEN

Falconér Salen, København, torsdag; Neil Young med band

AF SIMON STAUN
sim@fyens.dk

Sælg design til højeste hammer slag!

Vi søger møbelkunst og moderne design af Peder Moos, Finn Juhl, Ole Wanscher, Poul Kærholm, Kindt-Larsen, Kaare Klint, Poul Henningsen, Hans J. Wegner ... m.fl.

Lauritz.com · MUSEUMSBYGNINGEN
Ring for gratis vurdering - også i Deres hjem. Adresser og email på www.lauritz.com
Museumsbygningen København 3526 3266 · Herlev 4450 9800 · Helsingør 5858 5891
Roskilde 4674 4043 · Næstved 5577 3004 · Århus 7020 4460 · Aalborg 9812 3000
Herning 7244 9999 · Esbjerg 7612 1700 · Kolding 7633 6030 · Odense 6396 2240

Kulturel bortforklaring af terror

LOKALDEBAT

AF NIELS ERIK SØNDERGÅRD
Rasmus Rasks Alle 95, Odense SV

I kultursektionen NU den 28. februar er der fra side 4 til 11 fire hovedindlæg om terrorproblematikken med udgangspunkt i Vollsmose.

Hovedlinjen i disse indlæg er en kulturradikal bortforklaring af den muslimske terror, en kulturradikal bekymring for forbyrderens retsstilling, et kulturradikalt forsøg på at stille forbyrderne i bedst muligt lys, et indirekte kulturradikalt forsvar for de muslimske terrorister.

For tænk sig at stoppe en terrorist - en forbyrder i forsøget på terror og forbyrder, det er virkelig betænkeligt set med kulturradikales øjne.

Man kan være sikker på, at det at domme muslimske terrorister efter udført gerning også vil være betænkeligt set

med kulturradikales øjne. Og når muslimerne nu ikke har fået lov til at udrydde Israel i Mellemøsten, så kan man vel nok forstå, at de må være frustrerede her i Europa.

Hvorfor går de kulturradikale i alliance med muslimerne. Fordi begge grupper har vor nationale kultur og den

kristne kultur som hovedfjender. Vor nationale og vor kristne kultur skal fjernes, set med begge bevægelsers øjne. Men hvis dette skulle lykkes, så kommer krigen om magten til at stå mellem de kulturradikale og muslimerne.